

WANNEER 's AVONDS....

(Voor PRINSES JULIANA.)

Wanneer 's avonds de kind'ren zijn slapen gegaan
In hun beddekens proper; 't in huis wordt zoo stil,
Dan sluïpt zorg soms wel zachtkens het moederhart in,
Dat zoo gaarn niets dan vreugd voor haar kinderen wil.

Want de tijden zijn boos; de gevaren zoo groot;
De verleiding zoo veel; oppermachtig het kwaad;
O, hoe kan zij haar kind'ren ooit heen laten gaan
In een wereld, waar nooit nog zoo veel werd gehaat!

Wanneer 's avonds de kind'ren zijn slapen gegaan
In hun beddekens proper; 't in huis wordt zoo stil,
Dan bidt moeder of God, in Zijn eeuwige trouw
Van het kwade haar kind'ren bewaren toch wil.

En dan denkt ze in haar bee ook aan 't vorstelijk kind,
Dat nog zelf van deez' tijd niet de moeiten verstaat,
Maar wier Moeder toch ook, als de eenvoudigste vrouw,
Voor Haar kind tot den troon van den Eeuwigen gaat.

Dai, Prinses, van Uw schatten de schoonste wel is:
't Blij bezit van een Moeder, Die bidden U leert;
Voor wie schuiling in schâuw des Almachtigen vond
Zelfs wel de ongunst der tijden in zegen verkeert.

Zij de God van Uw Moeder, de God van Uw volk
Ook de Heer van Uw hart; alle went'ling van 't lot,
Alle volksgunst of ongunst verstoort niet de vree
Van 't geloovig betuigen: „'k Weet kind mij van God.”

J. M. W.—W.

